

5 hjerter: Ny opsætning af musicalen 'Chess' er fuldstændig forrygende

Den ny opsætning af Abba-drengene Björn og Bennys koldkrigsmusical 'Chess' er smuk, spændstig, lydefri og gribende. Kun et par fejltrin spolerer perfektionen.

FOR ABONNENTER

Alting er et spil, og vi er nødt til at spille med. For gør vi det ikke, spiller spillet os. Og i skak er alting sort og hvidt, men sådan er det ikke i livet. Thi her er der farver, nuancer, kærlighed og alt det, der gør os til mennesker.

Det er den rystende banale, men ikke desto mindre sande lære, man kan drage af Björn Ulvaeus, Benny Andersson og Tim Rices nyklassiske stykke musikteater om koldkrig, kærlighed, korrumpning og eliteskak. Men hold da så meget kæft, hvor er den gajolflapsindsigt pakket vidunderligt ind i 135 minutters absolut vidunderlig musik og smuk koreografi.

ANMELDELSE

Chess – The Musical
Tivolis Koncertsal

Isenesættelse: Mark Clements. Scenografi: Peter McKintosh. Koreografi: Nick Winston. Musikalsk ledelse: Mikkel Rønnow. Dansk tekst: Jesper Malmose. Spiller til 20. februar. Herefter i Aarhus, Odense, Vejle og Holstebro til ultimo marts.

Bortset fra en lidt fesen indledning, hvor historiens oplæg serveres dansant og affabelt, er der skarpladt sang og dans og permanent passion på programmet, så man sine steder glemmer både tid og sted, hvis ikke man lige fælder en enkelt tåre, mens ens hår på arme og i nakke står som oprejste kornaks på en mark i Paradis. Det er en intet mindre end fremragende god forestilling, hvor især Xenia Lach-Nielsen og Stig Rossen får lejlighed til at demonstrere et ærefrygtindgydende niveau. Godt nok bevæger Rossen sig omkring på scenen med en teatralitet som en lam kamphund, men han synger med en glød og en patos, der kan smelte en støbejernsgryde. Hans splittede russiske skakmester vader direkte ind i ens hjerte, bliver ikke bare et billede på en vigtig menneskelig konflikt mellem pligt, hjerte og kald, men et menneske, der har *the blues* over at være stedt i den vanskelige valgsituation.

Musikken er et elegant og begavet amalgam

Xenia Lach-Nielsens eksilerede Florence hører til den kategori, hvor karakterskalaer ikke kan være med. For det første synger hun aldeles vidunderligt med et stort og flot register og ubesværede skift mellem dybde og højde. For det andet agerer hun med en afvæbnede troværdighed og charme. Og for det tredje, ja undskyld, er hun smuk som en solopgang.

En svær opgave (næsten) løst til perfektion

De øvrige medvirkende yder alle glimrende præstationer: Bjarne Langhoffs glinsende selvglade skakgeni Frederick Trumper, der angiveligt er modelleret over virkelighedens skakmozart Bobby Fischer, går den vanskelige balancegang mellem karikatur og karakter; Jakob Zethners russiske kommissær Molokov er knivskarp med sin allusion til Ernst Lubitsch' 'Ninotchka', og såvel Pernille Petterssons svigtede Svetlana som Martin Lofts skrydende kapitalist Walther fungerer i sammenhængen; men det er Rossen og Lach-Nielsen, der gør forskellen og ejer forestillingen. I skøn forening med et dygtigt og veloplagt ensemble, hvis eksekvering af koreografien er en nydelse.

Scenografien i 'Chess' er stringent og uanmassende.

Selve materialet har allerede vist sin levedygtighed, men fremstår stadig aldeles frisk og originalt. Musikken er et elegant og begavet amalgam, en eklektisk strømførende musik, der låner fra både Richard Rodgers, Andrew Lloyd-Webber, Richard Strauss og selvfølgelig Abba. Et nummer som duetten 'Nu ser jeg ham klart' ('I Know Him So Well') er tydeligt skrevet med Agnetha Fältskog og Anni-Frid Lyngstads stemmer *in mente*, og i recitativstykkerne klinger Lloyd-Webbers karakteristiske bund af romantisk kompositionsmusik og *hard rock* igennem. Og så er 'Mit hjertes land' ('Anthem') et af de absolut smukkeste numre, den nyere musicallitteratur kan byde på. Klar tåreperser og lightertænder.

Det er ikke nogen nem opgave, 'Chess'. Musikken er harmonisk kompleks, og i mange af sangene anvender komponisterne den forlængelse af melodilinjerne, man også kender fra nogle af Abbas mest overbevisende numre. Som et stykke chokolade, der viser sig at indeholde rosmarin-creme, overraskende og behageligt, men djævelsk svært at fremføre uden at snuble. Det gør sangerne imidlertid uden at kny og tøve. Hvilket er ikke så lidt blæret. Den danske oversættelse ved Jesper Malmose fungerer overbevisende godt. Netop derfor er det et eklatant fejlgreb at lade 80'er-hittet 'One Night In Bangkok' med dets fesne caffelattefunk være engelsksproget. Det slår helt enkelt indgangen til anden akt i stykker, bryder illusionen. Øv, øv og atter øv, som en vis tegneserieulv havde for vane at sige.

Men det er altså en fremragende opsætning alligevel.